

Katyáni rapszódia

Még el sem halkult
a pisztolylövések
hangja,
még el sem ültek
a távoli kunyhók faláról
visszaverődő jajsavak
és imák
echoi,
a kotrógépek
hideg, olajbarna rögöket
szórtak a mozdulatlan,
még meleg testekre.
A tompa huppanások
zaját meg-megtörte
egy jaj,
egy tüdőből kiszakadó
utolsó sóhaj,
egy sikoly,
egy fohász...

A véres kezűek pedig
vodkától torzult
arccal röhögtek,
nagyokat köpve
a még
temetetlenekre.

A szitáló tavaszi eső
cseppjeit
lassan felitta
a föld,
s alant,
az átázott, sáros
katonazubbonyok
szív-feletti zsebében
elhomályosodtak
a fényképek,
szétfolytak az otthoni
levelek remény-vágyó
sorai..

A tájra,
alig pár nap
múlva,
visszatértek a madarak,
könnyű szárnyaik
libbenése,
énekük hivogatta
a nehezen érkező tavaszt.
A parasztok nekiláttak

a kora-nyári munkáknak,
mert élni kellett,
szülni, robotolni
és meghalni...

Nappal jött
éjszakára,
és éjszaka
nappalra,
de a
kivégzések utáni
szürke csönd,
a borzasztó
és elviselhetetlen,
ott rekedt
a mezőn,
a ligetekben,
megrújt virágok
szirmában,
a fűzek bolyhos
barkáiban,
fák ágai
közt,
madarak
fészkében,
szántóföldi
rögökben
és az emberek
rettegő lelkében.

És nem volt,
aki tenni
mert volna,
aki szólni
mert volna,
aki nézni
mert volna,
aki látni
mert volna,
aki gondolkodni
mert volna...

De a bűnös tett
fölé ültetett
nyírfák,
amikor feltámad a
katyni szél,
elsuttogták a neveket.
Több mint
20 ezer nevet...

Valahol messze
Lengyelországban,
Krakkóban, Varsóban,

talán Poznańban,
de minden bizonnyal
Wrocławban,
Lublinban
ezer és ezer
feketeruhás asszony
gyertyát gyújtott
egy fénykép
előtt,
ezer és ezer
apró gyermekkéz
kulcsolódott imára...

A Częstochowai Szűz
arca csupa könny.
Bal karján a gyermek,
jobb karját kinyújtva,
lassan megsimítja
a holtak sárgult
koponyáit
és hősi szemfedelelet
borít
a nyírfák alatt alvó
meggyilkoltakra.

2019